

ET
STED
KALDET
FRIHED

KATJA
FORTUIN

EJNER

Et Sted Kaldet Frihed

© 2020 Katja Fortuin og Ejner Aps

Omslag af Agergaard Communication
Bogen er sat med Garamond og trykt hos
Christensen Grafisk, København

ISBN 978-87-972413-0-1

1. udgave

INDHOLD

ET STED KALDET KÆRLIGHED	9
PIGEN I PISSERENDEN	11
FÆLLESSKABSEGOISME	38
ROMANTIKER I EN HIPPIETID	61
GADETØS	84
FARFAR FARFAR VINTERRO	110
KÆRLIGHED UNDER NYMÅNEN	133
FRIHEDEN LOKKER OVER BØLGEN	147
KÆRLIGHED GØR DA ONDT, IKK'?	171
DJÆVLEN BANKER ALTID TO GANGE	193
ARABISK FULDMÅNE	213
DIN HÅND ER SÅ LILLE I MIN	238
VINDEN HVISKER ET RÅB OM HJÆLP	251
EN ENGEL STIGER TIL HIMMELS	263
MIN HJERTENSKÆR	279
ET STED KALDET FRIHED	303
ET STED KALDET KÆRLIGHED	317

Til Caro

ET STED KALDET KÆRLIGHED

»Maria, koncentrer dig om det du laver!« Min faders stemme får mig til at vende mig, og selvom han lyder bestemt, er der altid et smil på vej om hans mund eller et kærligt blik i hans øjne.

»Ja, fader,« svarer jeg med et stille smil og vender tilbage til den bog, han havde bedt mig om at læse. Tankerne har fået mit blik op fra bogen og vandrende ud af det lille vindue.

Vi bor i en bjælkehytte på en bakketop, omgivet af høje graner. Fra det lille vindue kan jeg se ud mellem træerne og ud mod havet, hvor horisonten tegner en blå skillelinje mellem hav og en lilla himmel.

Solen er ved at gå ned, og det er snart tid til at stoppe læsningen for i dag og lave mad til mig og min fader. Jeg læser et par sider mere i en roman af Charles Dickens, »Oliver Twist«, og tænker på de mange fattige og forældreløse børn, der er alene i verden og må ty til fremmedes barmhjertighed. Jeg giver min fader et taknemmelig knus og et kys på kinden. Han smiler til mig og genner mig kærligt væk: »Nå, dit fjollede pigebarn, kan du så komme afsted og hente brænde til komfuret, så vi kan få mad inden midnat.«

Jeg skynder mig at stille bogen på plads i det lille rum, hvor min fader har sine bøger, som han indbinder for folk i byen. Et hverv, der giver os husly og fornødenheder og en mulighed for at læse mange spændende historier fra nær og fjern.

Jeg får hurtigt samlet brænde og sat gang i komfuret, og inden længe sidder vi bænket ved det lille træbord i køkkenet ved lyset fra en petroleums-lampe.

»Der er kommet brev til dig fra Rosegarland.« Min fader hiver en konvolut frem fra sin vest og rækker det højtideligt til mig.

Et gisp forlader min mund, og jeg tørrer mine hænder i forklædet, inden jeg tager imod det.

Mit navn står med sirlige bogstaver udenpå konvolutten, og i bunden er der trykt »Rosegarland« samt slottets våbenskjold.

Med rystende hænder åbner jeg konvolutten, og indeni ligger et tykt stykke papir skrevet med sort blæk.

Våbenskjoldet er gentaget øverst, og brevet er underskrevet »Sir James af Rosegarland«.

Ordene springer frem af papiret, og bekræftelsen i, at de ønsker at antage mig som Arkivar på slottet, er næsten ikke til at forstå.

Min fader nyder stor respekt på egnen, og en bekendt har foranstaltet en kontakt til slottet, hvor de søger en Arkivar til deres bibliotek. Min fader har lært mig faget, og vi bruger mange timer på litteraturen i alle dens afskygninger, former og kunstarter.

Jeg læser brevet højt for min fader, hvortil han slår hænderne sammen foran hjertet og hvisker en stille tak til Gud.

Ordene på papiret får liv, og bogstaverne med Sir James' skrevne accept vidner om, at nye og spændende oplevelser er på vej. Gad vide, hvad der venter mig?

PIGEN I PISSERENDEN

»Lad mine vinger bære mig og Gud holde hånden under mig! Jeg vil ikke længere åbne min dør for skidtfolk og horebukke! Jeg vil træde ud i friheden ved mit vindue til verden!«

Med let rusten stemme bliver ordene råbt ud til verden på den anden side af døren, mens kvinden målrettet tager fat med begge hænder i det åbne vindue. Hun hiver sig op i vinduesrammerne og sætter begge fødder i vindueskarmen, mens hun fortsat holder fast i rammen.

For at kunne være i vinduet lægger hun sig på knæ og læner sig lidt frem for at se ned på gaden under sig. Med et tomt blik kigger hun op og stirrer på mig uden at se noget.

Kvinden har kulsort hår, der er samlet øverst på hovedet i en rund opsats, som for nogle krævede et franskbrød inde i håret for at holde frisuren på plads. Ansigtet er furet, og livet kan ses i hendes hud, der er slidt med sorte poser under øjnene. Hendes krop er slank, og man kan fornemme en kvinde, der engang har været smuk og eksotisk med sit kulsorte hår.

En mørkerød kimono flagrer om hendes krop, som kun er dækket af en sort BH, brede sorte trusser og sorte strømper, der er fæstnet med strømpeholder i trusserne.

Pludselig tager hun fat i den øverste ramme igen, trækker benene op og sætter fødderne i vindueskarmen igen. Hun retter sig op og breder armene ud, og med det, der ligner et englehop, springer hun ud i håb om at blive båret op over tagene og ud i friheden.

Hendes øjne fyldes et kort øjeblik med håb, da hun skuer op mod himlen, men det ændrer sig hurtigt til overraskelse, da hendes krop bliver sendt i et styrtdyk gennem luften for kort efter at lande på brostenene.

Hun lander på maven med et blødt bump og bliver liggende i en skæv stilling, der ligner en sommerfugl, som har mistet den ene vinge. Hun bliver liggende uden at røre sig.

En tynd stribe rød væske begynder at løbe fra hendes øre og forsvinder kort efter ned i en kloakrist.

Jeg har siddet paralyseret af hele scenariet i vores vindueskarm på den anden side af gaden og kan stadig se hendes øjne, der stirrede på mig, lige inden hun sprang ud i intetheden.

Min storesøster Nina sidder i den anden vindueskarm og vender sig mod mig med åben mund og store øjne uden at sige noget. Jeg kigger på hende, og et stykke tid sidder vi bare sådan i dyb tavshed.

Lyden af råb og en kvinde, der skrider, får os tilbage til scenariet på gaden. Folk kommer løbende fra de nærliggende butikker, og et par stykker kommer ud af mørket fra baren overfor og stirrer på kvinden, der for et øjeblik siden havde siddet på en barstol ved siden af dem.

CanCan bar ligger lige overfor vores lejlighed og huser drikkældige herrer og prostituerede damer. Kvinden bor i en lejlighed lige overfor vores og tjener til livet via seksuelle ydelser med en lind strøm af kunder i lejligheden.

Folk stimler sammen omkring kvinden, og skiftevis peger de op på hendes åbne vindue og gestikulerer ivrigt uden at forstå, hvad der er sket.

Min mor har hørt larmen og er kommet ind til os i stuen ude fra køkkenet.

»Nina og Maria, kan I så komme ned og gå i gården og lege i stedet for at forstyrre mig«

Hun genner os ned fra vindueskarmen og skubber os hen til bagtrappen. Vores sko står ved døren. Vi smutter hurtigt i dem og griber en jakke og en hue, inden vi bliver skubbet ud af døren med et irriteret grynt.

Vi løber ned af trappen og ud i gården og er i få skridt rundt om hjørnet og gennem den lange port, der fører ud til gaden.

Porten er åben, og vi bliver stående lidt inde i mørket for at se opløbet af mennesker omkring den flyvende kvinde. Vi kan høre, de taler om hende, og et par gæster fra CanCan-baren bander højt.

»Det var sgu lige godt satans, men hun kan heller ikke tåle de forbandede stoffer, det åndssvage fruentimmer.«

Ordene kommer fra en herre, der ofte besøger CanCan. Han klør sig i skægget, ryster opgivende på hovedet og forsvinder hurtigt ind i mørket i baren.

En ambulance er i mellemtiden ankommet, og et par Falck-reddere i mørke bukser og grå skjorter er ved at tilse kvinden.

Et par damer, der har stået og kigget på den urørlige kvinde, går forbi vores port, og vi kan høre dem tale sammen.

»Sikke en ulykke, hva'? Ja, det kommer der sig af at være en tøjte, vorherre bevares!«

Stemmen tilhører en dame med håret sat op i en stram knold bag på hovedet og rynker omkring munden, der ser ud, som om nogen har trukket hendes ansigt nedad.

Damen, hun følges med, er lille og grå og nikker samtykkende uden at sige noget men skæver til kvinden på gaden med et medfølelse blik.

Jeg har været fuldstændig optaget af sceneriet på gaden og farer forskrækket sammen, da Nina pludselig hiver mig i armen og trækker mig ind i gården.

»Jeg gider ikke se på det mere, Maria. Hvad skal vi lave?«

Nina sparker irriteret til et par løse sten, der rammer muren overfor og med et højt smæld lander i den mørke port.

Jeg må hellere finde på noget, før Nina bliver irriteret.

Vi bor i Larsbjørnsstræde, der ligger i Indre By i København. Gaden har fået tilnavnet Pisserenden.

Gaden er en af Københavns ældste og løber fra Vestergade ved Strøget til Sankt Peders Stræde mod Nørreport. De gamle bygninger,

der ligger skulder ved skulder langs med gaden, står trætte og slidte og rager op mod det lille stykke blå himmel, man kan ane.

Vores opgang i nr. 13 er mørk og smal, og når man træder ind i mørket, rammer lugten af urin og fugt.

Trappen er gammel og slidt, og træet knirker, når man går op til 1. sal, hvor vi bor. Her er ingen vinduer, og en nøgen pære kæmper for at skabe lys på den mørke trappe.

Man træder ind i vores lejlighed fra trappen og direkte ind i køkkenet. Her står et køkkenbord med stålhåndvask, hvori vi får vores bad en gang om ugen. Et par vinduer vender ud mod baggården, og et lille bord udgør det for spiseplads. Op til køkkenet er der et lille værelse til mig og min søster med plads til hver vores seng op ad væggen.

Min mor sover i stuen og har et lille skrivebord, der står op ad vinduerne til gaden. Her står hendes skrivemaskine, som bliver brugt dagligt. Skrivemaskinen kan høres i hele lejligheden, når hun slår på tasterne. En lyd, vi altid fandt beroligende, for så vidste vi, at vores mor var der.

Vinduerne vender ud mod Larsbjørnsstræde, direkte overfor Can-Can bar.

Der er toilet ude i trappeopgangen.

Jeg er 5 år og er en lille, lidt rund pige med lyst hår klippet i en grydefrisure, et ansigt med runde kinder domineret af et par store grønne øjne, hvori man kan læse alt. Tøjet er genbrug fra Kvindehuset, og jeg er ofte udstyret med brune fløjls-smækbukser og en fornuftig striktrøje indenunder, samt træskostøvler, der holdt sne og alle pigefornemmelser langt væk.

Mine striktrøjer er enten sribede eller mønstrede og har alle det til fælles at være hjemmegjort og i jordfarver. Jeg har fået til vane at sutte på min tommelfinger, når jeg har brug for trøst.

Jeg hedder Maria.

Min storesøster Nina, et navn hun fik af sin far der er amerikaner,

er en køn mulatpige med bløde, mørke krøller og store, mandelformede, brune øjne i et ansigt, der er ovalt med bløde kinder.

Nina har enten protesteret kraftigt eller bare været mere snedig, for hun har oftere kjoler eller nederdel på, og et år får hun laksko til jul.

Nina er lidt højere end mig og ynder at gøre mig det klart, at jeg er den lille, og at hun og mor har fundet mig i en skraldespand.

Min lille hjerne vekslede mellem rædsel og tvivl. Tænk, hvis det var rigtigt, for jeg er helt lyshåret, og Nina er næsten helt sort.

Kunne man virkelig finde børn i skraldespanden? Ja, for jeg kunne jo godt se lidt sammenkrøllet ud en gang imellem.

Min mor læser til sociolog på Københavns Universitet og tager del i det samfundsoprør, der startede i 1968. Hun er engageret i den politiske venstrefløj, der er meget aktiv i det akademiske miljø på Københavns Universitet og Roskilde Universitetscenter.

Det er starten af 70'erne, og kvindeoprøret er i fuld gang. I 1970 bliver Rødstrømpebevægelsen dannet under parolen: Ingen kvindekamp uden klassekamp, ingen klassekamp uden kvindekamp.

Vreden er meget dominerende i denne tid, og der bliver talt paroler, nye tider uden mandlig dominans og sunget slagsange om uretfærdighed for kvinder og for arbejderklassen.

Feminismen har sin storhedstid, og kvinderne kæmper for lige rettigheder mellem kønnene, ret til at bestemme over egen krop, og de har smidt BH'en i hovedet på de intetanende mænd.

Min mor tager opgaven som rødstrømpe meget seriøst og har med sin bestemte tone og den hollandske accent et fast og beslutsomt drag om munden, hvor ordene er hårde og dømmende.

Min mor er ikke så høj, mørkhåret og klippet i en praktisk, rund korthårsfrisur med et par smålle grågrønne øjne i et ansigt, der sjældent smiler.

Som hollænder er hendes accent markant og minder lidt om en

sprechstallmeister i et cirkus, når hendes hårde stemme skærer gennem luften.

Nina og jeg sender ofte hinanden sigende blikke, når vores mor ikke ser det, og fniser bag hendes ryg, når vi efteraber hendes stemme og udtale af danske ord.

Vi bor alene sammen med vores mor.

Hun gik fra Ninas far, da de boede i Spanien, og derefter mødte hun hurtigt min far, som hun giftede sig med og fulgte med til Danmark. Efter et par år smed hun ham ud.

Jeg har ikke set min far, siden jeg besøgte ham i en lejlighed på Blågårds Plads. Han havde hentet mig hjemme hos min mor, og sammen tog vi bussen ud til Nørrebro.

Lejligheden ligger i en baggård, hvor en knirkende, skæv trappe fører op til lejligheden på 2. sal.

En lille lejlighed med to små værelser, et smalt køkken uden varmt vand og toilet på bagtrappen.

Vi ender hurtigt på det lokale værtshus hvor hans venner også befinder sig. Han giver mig nogle småmønter til at købe slik for og viser mig, hvor jeg skal gå hen.

Jeg går selv over til købmanden, som ligger lidt længere nede ad gaden, og køber et par rustne søm og en rød romkugle.

Tilbage på værtshuset sætter jeg mig ved siden af min far og gumler løs på mit slik, mens jeg lytter til deres snak. Jeg forstår ikke, hvad de taler om, men ord som kapitalisme og uretfærdighed hænger i luften med den tykke tobaksrøg. De taler meget højt, så det må være vigtigt, tænker jeg.

Det bliver efterhånden kedeligt, og jeg er træt og falder i søvn op ad min far.

»Maria, vi skal gå.« Jeg vågner ved, at min far rusker mig stille. Han smiler, mens han skubber til mig og genner mig ned af den bænk, vi har siddet på.

Min far er lys med halvlangt hår og gråblå øjne i et barnligt, kønt

ansigt. Han er ranglet og lang og minder om en moderne Prins Valiant. Han smiler ofte og griner.

Det er blevet mørkt, da vi går fra værtshuset, og jeg tager hans hånd, da vi skal gennem den mørke baggård til lejligheden.

Oppe i lejligheden er der en stor seng bygget af gamle ølkasser med en madras ovenpå og med plads til os begge. Jeg falder hurtigt i søvn, efter han har puttet mig og sagt godnat.

Tidligt om morgenen vågner jeg og skal tisse noget så frygteligt. Min far sover ved siden af mig, og lydene fortæller mig, at han er i dyb søvn.

Jeg hopper ud af sengen og går ud på bagtrappen for at komme på toilettet, men der er låst.

Jeg kommer i tanke om, at nøglen ligger på en hylde lige indenfor døren, og jeg bare skal have fat i den, så kan jeg komme på toilettet.

Men jeg er ikke stor nok til at nå nøglen, som ligger højt oppe, og der er ingenting, jeg kan stå på.

Jeg begynder at blive desperat, for jeg kan snart ikke holde mig mere og aner ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg er bange for at vække min far, for jeg ved, at han er vred om morgenen.

Til sidst er jeg så desperat, at jeg går over og prikker til ham. Der sker ingenting.

Jeg tager fat i hans arm, mens jeg kalder på ham.

»Far, du skal vågne!« Jeg kan mærke, min stemme begynder at dirre, og jeg er lige ved at græde.

Der sker ingenting, og min far reagerer ikke på noget.

»Far! Far!« Min kalden bliver højere og mere desperat, og jeg tager igen fat i hans arm og rusker den.

Jeg ved ikke, hvor længe jeg forsøger, men på et tidspunkt går det op for mig, at jeg ikke kan vække ham.

For en stund står jeg bare og kigger på ham, inden jeg går tilbage til min side af sengen.

Jeg forsøger, alt hvad jeg kan, at holde mig men kan til sidst ikke mere.

Jeg står midt på gulvet, mens det løber ned ad benene på mig, og tårerne løber ned ad mine kinder.

Ydmygelsens og skammens tårer løber sammen med den pøl af tis, der samler sig for mine bare fødder. Jeg stirrer ud i mørket, mens det føles, som om det aldrig vil holde op med at løbe. Skammen over ikke at kunne holde mig er knyttet i mine hænder.

Endelig holder det op, og jeg tørrer næsen i min natkjole og kigger mig omkring efter noget at tørre op med.

Ude i køkkenet finder jeg et viskestykke og tager det med ind og får tørret det meste op.

Min far sover stadig med høje lyde og uden at have bevæget sig, og efter at have tørret op lægger jeg mig ved siden af ham igen. Jeg stirrer op i loftet og venter på, det ikke længere kan mærkes på mine lår, hvad jeg lige har gjort.

Jeg falder til sidst i søvn og drømmer om en vred trolde i en skov fyldt med blomster.

»Maria!« Min far kalder på mig, og jeg vågner ved, at han tager fat i min arm.

»Maria, hvad er der foregået her?« Han peger på viskestykket, som ligger på gulvet, vådt og lugtende.

»Far, jeg skulle sådan tisse, og jeg kunne ikke vække dig,« prøver jeg nervøst at forklare med en stemme, der dirrer igen.

Han stirrer på mig et øjeblik, inden han drejer om på hælen og med mumlende bandeord forsvinder ud i det lille køkken.

Han kommer tilbage med kost og spand og går i gang med at vaske gulvet. Han undgår mit blik, men på vejen ud igen vender han sig halvt.

»En anden gang må du huske på at få nøglen, inden vi lægger os til at sove,« siger han irriteret.

Jeg bliver ked af det men siger ikke noget.

Efter jeg er kommet hjem, fortæller jeg min mor det, som bliver meget vred og skælder ud.

Hun synes ikke, det er nogen god idé, at jeg ser min far, siger hun.

Jeg forstår ikke rigtig, hvem hun er mest vred på, men jeg bliver ked af det og synes, hun er tarvelig.

Min far er spændende og sød, synes jeg, og jeg vil gerne se ham. Jeg lover mig selv ikke at fortælle hende noget om min far igen.

*»Hun boede på prammen nede ved kajen
der var hun kendt som smilende Susie
en masse drenge stod der på kajen
blot for at se på smilende Susie«*

En transistorradio på CanCan baren overfor spiller Smilende Susie for åbne døre, og de skrattende toner bliver kastet tilbage af bygningen overfor og sendt op til mig.

Foråret er kommet til Danmark med lidt ukrudt, der maser sig op mellem brostenene, og mere liv i gaderne.

Det lune vejr lokker folk frem fra deres vinterkolde skjul og ud i gaderne, hvor der handles alt fra de første spæde grøntsager til kødets lyst og tvivlsomme varer.

Jeg sidder ofte i vindueskarmen og kigger ned på mennesker, der færdes i gaden, og de dramaer, der udspiller sig mellem fulde folk og letlevende damer.

En kvinde af natten lyner sin iturevne kjole, mens hun sender luftkys og tomme blikke til en fedladen mand, der stavrer beruset ned ad gaden. Hun tænder et langt cigaretrør og følger røgen med øjnene, når den stille forsvinder op i luften, inden hun tager opstilling ved fortovskanten.

En gadefejer forsøger at feje udenom hende, kigger forlegent ned i asfalten og lader til at være meget optaget af den.

Transistoren bliver slukket, gaden bliver stille, og historierne er slut for en stund.

Jeg keder mig og beslutter mig for at finde på noget andet at lave.

Mit hop fra vindueskarmen skulle have været let og hurtigt, men mit ene ben rammer en kop kaffe, der står på et bord lige ved siden af.

Koppen vælter, og sort kaffe flyder ud, løber ned ad bordet i et fint vandfald og danner en mørk sø på det lyse tæppe.

Jeg stirrer et øjeblik fascineret på dette farvespektrum og forløbet af den sorte kaffe, da min mor springer op fra sit skrivebord, hvor hun har siddet og arbejdet.

Hun griber fat i mig og rusker mig.

»Gulvtæppet er nyt! Du er uansvarlig! Du kan ikke være det bekendt!« råber hun højt.

Min mors hænder føles kolde og hårde, når de rusker i mine arme, og hendes ord rammer ned i min mave, der trækker sig sammen i en hård knude.

»I tramper og spytter på mig!« råber hun, mens hun går i gang med at fjerne pletten.

Følelsen af skam blander sig med frygten for hendes vrede. Med tommelfingeren i munden trækker jeg mig baglæns væk fra stuen i håb om ikke at blive set.

Jeg gemmer mig ofte på vores lille værelse og forsvinder i min egen drømmeverden.

Jeg har hørt et eventyr, hvor en prins kommer ridende og redder den indespærrede prinsesse i tårnet. Han rider væk med hende til sit fine slot med guldspejle og solskin.

Jeg kan stadig høre min mors vrede stemme inde i stuen og sætter mig helt op i hjørnet af sengen med benene trukket op under mig. Jeg prøver at gøre mig så lille som muligt. Med tommelfingeren i munden forsvinder jeg ind i mig selv, hvor der er helt stille, og ingen råber.

Mørket er over det hele og slutter tæt omkring alt, der bevæger sig og tilintetgør mig med sin kvælende tilstedeværelse.

Jeg ligger skrækslagen i min seng og føler, at væggene trænger ned

over mig, kommer nærmere og kvæler mig. Frygten er levende, og jeg er vågen, mens jeg ser væggene komme nærmere og nærmere ned mod mig, og hvis jeg ikke kommer væk, bliver jeg kvalt.

Jeg kravler ud af sengen, hen over det kolde gulv, som føles uendeligt i mørket, og famler mig vej til dørtrinnet. Heldigvis er døren på klem, så jeg kan skubbe den op og kravle ud i mellemgangen, hvor jeg får rejst mig op.

Jeg tør ikke kigge tilbage, af skræk for at væggene er lige bagved, og jeg løber ind til min mor, vækker hende og fortæller, at jeg er ved at blive kvalt.

Min mor synes, det lyder som noget pjat, for jeg har jo bare drømt men går med mig tilbage til værelset og beder mig om at gå i seng igen.

Jeg kravler op i min seng og trækker dynen helt op til næsen og spørger, om hun ikke godt vil blive.

Med en hovedrysten sætter hun sig på kanten af min seng med hænderne foldet i skødet, og med et utålmodigt blik kigger hun på mig uden at sige noget.

Jeg leder efter svar i hendes ansigt, prøver at finde trøst eller forklaring, men der er ingen ord, ingen svar, ingen spor, der kan lede til trøst eller forklaring på mit mareridt.

Jeg falder til sidst i en urolig søvn.

Mit mareridt kommer jævnlige, men jeg er holdt op med at hente min mor.

Når jeg er bange, krummer jeg mig sammen under dynen og forsvinder ind i mit eget univers med solskin, helte og slotte med søde prinsesser og den smukkeste dronning.

Om dagen, når solen er stået op over hustagene, føles lyset fra den nye dag som et håb, der tændes indeni.

Dagene bliver længere, og foråret er stille gået over i sommer. Varmen har nået stenbroen med intensiverede lugte, og luften er fyldt med latter og højlydte utilfredsheder.

Vinduerne hos os er åbne, men med de åbne vinduer føres gadens liv ind i stuen, og min mor har irriteret trukket sig ud i køkkenet.

Nina er hos en veninde fra børnehaven, og jeg leger med en dukke, jeg har fået af min farmor og farfar. Den har langt, lyst hår, lange ben og en kort, rød sommerkjole. På hovedet en fin stråhat og i hånden en rød taske.

Jeg leger, at jeg er en fin dame som hende og sidder lidt i et hjørne for mig selv, for dukken er ikke populær. Der er faldet flere kommentarer om kvindeundertrykkelse, sexismen og andre ord, jeg ikke helt forstår, andet end at det vist ikke er godt.

Jeg lægger dukken fra mig og kigger mig omkring, for at se om nogen har set mig. Min mor er i køkkenet, og jeg er alene i stuen.

På en lille lænestol i træ, som er polstret med hjemmesyede hynder i orange, brune og røde farver, ligger min mors taske. I tasken ligger hendes pung.

Pungen er i slidt, mørkebrunt læder, og i en lukket lomme ligger hendes mønter.

Jeg kigger ud i køkkenet og sikrer mig, at min mor stadig sidder derude. Så lister jeg ind i stuen og stjæler et par 1- og 2-ører fra hendes pung.

Jeg putter dem i lommen og smutter ud af døren som en skygge, skynder mig ned ad trappen og ud på gaden, mens jeg knuger mønterne i min svedige hånd.

Lidt længere nede af gaden ligger ismejeriet, hvor en venlig, rund dame står bag disken. Jeg køber slik for mønterne og spiser det benøvet og stolt i porten til vores baggård.

Det føles som en sejr og uden samvittighedskvaler af nogen art, og succesen gentages flere gange til stor fornøjelse.

En regnfuld dag i efteråret, hvor jeg har været ekstra modig og taget 10 øre fra hendes pung, står jeg og vælger slik i ismejeriet hvor den tålmodige dame fylder posen med alt det, man kan få for 10 øre. Slik koster enten 1 eller 2 øre stykket, så jeg kan få rigtig meget for den mønt, jeg har taget fra min mors pung.

Pludselig bliver døren åbnet med et brag, så klokken øverst på rammen dingler højt og ildevarslenende, og min ellers lille mor fylder hele døråbningen til ismejeriet.

»Hvad laver du her?« råber hun højt og med dirrende stemme.

»Du har taget penge i min pung!« Ordene bliver råbt, mens hun tager fat i nakken på mig og begynder at slæbe mig ud af butikken.

»Så, så ikke så voldsom,« når jeg lige at høre damen i ismejeriet sige, inden jeg bliver slæbt ud på gaden.

Hun slipper ikke taget i min nakke, hiver mig op ad trapperne og skubber mig ind i lejligheden, mens eder og forbandelser regner ned over mig på skiftevis dansk og hollandsk.

Hun tager fat i min arm og hiver mig med ind i stuen, hvor hun trækker bukserne ned om anklerne på mig og tvinger mig hen over en stoleryg.

Slagene fra hendes flade hånd hagler ned over min bare numse, og stilheden føles kold og skræmmende.

»Du skal holde op med at straffe mig, fordi jeg har smidt din far ud,« siger hun til sidst med sin hollandske accent og med en mørk stemme. Hun forlader stuen, og kort efter smækker en dør.

Jeg trækker bukserne op igen og tørrer øjnene i mit ærme og står et øjeblik og lytter til stilheden i lejligheden. Der er ingen lyde, og jeg kan ikke høre min mor nogen steder.

Jeg lister forsigtigt ud i køkkenet og kigger på vores værelse, men hun er ikke i lejligheden.

Min mor og hendes taske er væk.

Tårene er tørret ind, og jeg kan mærke, at jeg bider tænderne sammen. Mine kæber bliver hårde, og en følelse af had tager form og bliver til en indædt stædighed.

Jeg ved godt, at jeg kommer til at hænge over stolen igen og igen, for jeg stopper ikke med at stjæle fra hende.

»Kom nu, Maria.« Ninas stemme er utålmodig, og jeg kan se på hendes mund, at hun er irriteret.

Når hun er irriteret, trækker hun mundvigen lidt op i venstre side, og øjnene bliver vendt op mod himlen.

»Jeg skynder mig, alt hvad jeg kan,« er mit betuttede svar med følelsen af at være en klods om benet.

Nina har fået ansvaret for os begge, fordi hun er den ældste, og sammen skal vi finde vej til vores skole, der ligger i Brønshøj. Jeg er lige startet i 1 klasse.

Brønshøj Lilleskole er et skoleprojekt, der er opstået som et alternativ til folkeskolen. Skolen har til huse i en stor, gammel villa på en stille vej i hjertet af Brønshøj.

Haven er stor, og man kommer ind på grunden via en lang indkørsel, der ender på den ene side af huset. Husets grå facade er stedvis pyntet med forskellige malerier af elever på skolen, og der er skrevet enkelte politiske slagord.

Haven er et virvar af legeplads, lidt boldbane, græsplæne til leg og bålsted, hvor de voksne ynder at tage guitar og slagsange frem.

Vi voksne kan også være bange og synge lange, lange bange sange! En langhåret lærer med stort fuldskæg, smækbukser og lædersandaler sidder ved bålpladsen og underholder. Mest sig selv, for børnene leger og synger ikke med på sangen.

Jeg er startet i en klasse kun med drenge og så mig som eneste pige. Det er overvældende og skræmmende, for drengene driller meget og kalder mig »dumme Maria« og »grimme Maria«.

To af drengene vil godt lege med mig, og vi leger med biler, klatrer i træer og læser historier for hinanden.

Månederne går hurtigt med alt det nye, jeg skal lære, og jeg glædes over, at bogstaver og ord giver mening for mig, og jeg har let ved at læse og skrive.

September måned starter lunt, og pludselig skal hele skolen på lejr tur. Både store og små elever, nogle forældre og alle lærere skal med.

Vi tager samlet afsted fra skolen og kører i nogle gamle busser med syngende voksne, masser af rygsække og børn, der kravler rundt på sæder og hænger i bagagehylderne. Jeg sidder sammen med en af de to drenge, jeg leger med, og vi betragter stille det kaos, der hersker omkring os.

Jeg kan mærke, at jeg ryster lidt på hovedet og undrer mig over, at jeg føler mig alene sammen med alle de mennesker.

Vi ankommer til en gammel feriekoloni inde i en stor skov og bliver fordelt i grupper på de forskellige sovesale, hvor etagesenge står på rad og række.

De voksne tænder bål udenfor, steger snobrød med os og synger flere sange.

Et par dage efter skal alle deltage i et orienteringsløb, som de voksne har arrangeret. Jeg kommer på et hold med nogle af drengene fra klassen og nogle fra de større klasser.

Vi løber ud i skoven og har travlt med at finde poster og svare på de udfordringer, vi skal løse.

På et tidspunkt bliver jeg og nogle af drengene fra min klasse væk fra resten af gruppen, og vi bliver enige om at søge tilbage til feriekolonien for at finde de andre.

Vi går langs en grussti, der løber gennem skoven, og på et tidspunkt skal vi ind mellem træerne for at komme i retning af feriekolonien.

Et par af drengene begynder at skubbe til mig og siger, jeg er dum og en tøs.

Jeg forsøger at undgå deres slag og går rask til i håb om snart at møde de andre grupper eller komme tilbage til kolonien.

Pludselig er der mere plads mellem træerne, og en lysning kommer til syne, hvor et mindre areal er ryddet for træer. Vi står et øjeblik i

lysningen og kigger os omkring for at orientere os da en af drengene udbryder med høj stemme:

»Vi skal hænge Maria op i et træ, og så korsfæster vi hende. Ligesom ham Jesus« tilføjer han med jubel i stemmen. Det løber mig koldt ned ad ryggen, og jeg føler, at jorden under mine fødder ryster.

De griner og synes, det er en fantastisk ide og råber i glæde ud i skoven, som ikke giver genklang af voksne i nærheden.

De råber højt, hvordan de vil hænge mig op på et kors, de vil lave af et af træerne her i lysningen, og hvordan de vil grine, når jeg hænger i de store søm.

Selvom jeg kommer fra et venstreorienteret hjem, ved jeg godt, hvad korsfæstelse er og er rædselsslagen. Jeg stirrer på drengene, som danser rundt og griner og råber om, hvordan de skal hænge Maria op på træet.

De løber hen mod et træ, som, de mener, skal bruges og glemmer i deres iver min tilstedeværelse et øjeblik.

Jeg ser mit snit til at komme væk.

Jeg sætter i løb og løber, alt hvad jeg kan gennem skoven. Skovbund og træer bliver et sløret baggrundstæppe, hvor kun lyden af drengenes råb og høje latter afbrydes af min vejrtrækning.

Nogle fugle flyver pludselig op fra skovbunden foran mig og pisker jord og blade op, og jeg stivner et øjeblik af skræk. Jeg har ikke turdet se mig tilbage, mens jeg løb af frygt for at se dem, hvis jeg stopper.

Men nu vender jeg rundt og kigger ind i skoven omkring mig og kan ikke se dem.

Jeg kan stadig høre dem råbe i baggrunden.

»Maria! Maria! Du skal op på korset med Jesus!«

Jeg mærker frygten igen, og hjertet banker helt oppe i halsen. Jeg sætter hurtigt i løb og springer over faldne træstammer, løber ud og ind mellem træer og buske, falder over en stor gren, der ligger på jorden og stikker sine døde grene ud.

Jeg kommer hurtigt op igen, og tanken om de store søm, der bliver banket ind i mine hænder, driver mig fremad.

Endelig kommer feriekolonien til syne mellem træerne, og jeg løber ind på området, står et øjeblik forvildet og kigger rundt og kan ikke se nogen.

Pludselig kan jeg høre stemmer på den anden side af huset, og jeg løber rundt om bygningen. Endelig er der voksne.

En lærer fra en af de større klasser på skolen står foran huset og vasker tøj i en stor balje, og jeg løber hen til ham, klamrer mig til hans arm, mens jeg fortæller, hvad der er sket.

Han lytter undrende til historien og ryster lidt på hovedet.

»Sådan nogle fjollede drenge, det kan de da ikke være bekendt,« siger han let og med slet skjult latter i stemmen.

Da drengene kort efter dukker op, siger han grinende til dem, at de da ikke må drille.

Jeg kigger undersøgende på ham og undrer mig over, at han ikke tager det alvorligt. Forstår han ikke, at jeg er bange, og at drengene er farlige.

Resten af turen sørger jeg for ikke at være alene og er konstant i følgeskab med en voksen.

Jeg tør ikke sove om natten og ligger i min sovepose og venter på, at de kommer og henter mig.

Efter et par dage tager vi hjem, og jeg lover mig selv aldrig at være alene med dem igen.

Foråret bringer to nye piger i min klasse, Hanne og Josefine, og jeg er ikke længere alene om at klare drengene.

De to piger er vidt forskellige, og pludselig er jeg midt i et trekløver af fnisen, ballade, intriger og en kamp om opmærksomhed.

Vi skiftes til at være venner med den ene eller den anden og kan ikke finde ud af at være venner alle tre på samme tid.

Når man møder i skole, ved man aldrig, hvad dagen vil bringe, for ens skæbne bliver bestemt i timerne. Her gælder det om at få øjenkontakt med den af pigerne, man helst vil være ven med og så med pegefingeren signalere, om det skal være os to.

Uden at blive opdaget af nogen peger man på sig selv og derefter hende, man gerne vil være sammen med, og hun skal så nikke anerkendende.

Jeg sidder altid med bankende hjerte og håber på succes, og når det lykkes, er man lykkens pamfilus.

Det sker dog også jævnlige, at man får et hovedrystende nej, og man forsøger at tage nederlaget med ophøjet ro og påtaget ligegyldighed. Det gør altid ondt og føles skræmmende at være udenfor, men heldigvis er det aldrig ret længe.

Vi kan dog finde ud af at holde fælles front mod drengene, og jeg er glad for, at vi nu er tre, der kan svare igen, når de driller eller skubber.

Det er rart ikke at være alene længere, og med tiden bliver ondskabsfuldhederne færre.

Det er, som om de ikke rigtig tør nu, hvor vi er tre. Deres bytte er blevet sværere at jage.

Jeg forstår ikke drengene, og hvorfor de skal være så ondskabsfulde, og hvorfor det føles, som om vi er i to forskellige lejre, der bekriger hinanden. Vi burde stå sammen, når nu de voksne har travlt med alt muligt andet, og vi børn kun har hinanden.

Enkelte af drengene skiller sig ud og vil gerne lege med mig, og indimellem finder vi plads og ro til at lege med biler, bygge Brio-togbaner eller læse bøger sammen.

Vi piger bruger undervisningstimerne på at sende sedler til hinanden, skrive sladder og vittigheder og observationer om drengene, og hvorfor de mon er så dumme.

Vores lærer, en høj, kraftig mand med mørkt hår og Jesus-sandaler, opsnapper en dag vores fnisen og de sedler, som Josefine og jeg udveksler. Han bliver vred og siger, vi skal høre efter og være stille.

Vi sidder i vores klasselokale, rundt om en firkantet opstilling af bordene. Vores lærer sidder overfor mig, og Josefine sidder skråt overfor mig, til venstre for læreren.

Han taler løs om det kommunistiske styre i Sovjetunionen og har for længe siden tabt min opmærksomhed.

Jeg laver en seddel til Josefine med en tegning af vores lærer som en tændstikmand med store øjne, sort skæg, kæmpe fødder og en taleboble, hvor der står »blablabla«.

Ved siden af har jeg tegnet en lille tændstikdame med to streger som øjne og en taleboble, hvor der står »ZZZZZZZZ«.

Jeg skriver hans navn over den store tændstikmand og Josefines navn over tændstikdamen og sender den rundt om bordet til hende.

Den lander hos hende, og hun må tage hånden op til munden for at dæmpe den latter, der kommer, men lyden har sin egen vilje, og hendes fnisen kan høres i hele klasselokalet.

Vores lærer stopper sin talestrøm, retter sig op, og pludselig farer hans store hånd gennem luften og lander med et stort klask på Josefines kind.

Vi bliver meget forskrækkede, og pludselig er der helt stille i klassen. Josefines kind bliver rød, og hun sidder stivnet i sin stol med sin hånd på kinden. Hendes øjne er store, og langsomt begynder tårer at trille ned ad hendes røde kind.

Ingen tør sige noget, og vores lærer ser overrasket ud og kigger et kort øjeblik på sine hænder, inden han fortsætter undervisningen.

I frikvarteret trøster jeg Josefine og siger undskyld mange gange, for jeg har dårlig samvittighed, fordi det var min seddel, der var skyld i lussingen.

Hun er vred på læreren og ikke på mig og siger, hun vil fortælle sin far det, når hun kommer hjem.

Jeg tænker ved mig selv, at det må være rart at kunne tale med sin far, for jeg kan ikke tale med min mor.

Efter skole henter min farfar mig i deres dueblå folkevogn, og på vejen hjem til dem fortæller jeg om læreren, der har slået Josefine. Han bliver vred og siger, at hvis det nogensinde sker for mig, skal han nok sørge for, at de fortryder det.

Jeg smiler ved tanken om, at han vil passe på mig, og varmen fra hans kærlighed sender solen helt ind i min sjæl.

Min farmor og farfar er skønne og glade mennesker, der altid har hjerterum til mig.

Min farmor er en lille yndig dame, meget smuk og har gået mannequin.

Hun har altid håret sat, velplejede negle og et smukt, harmonisk ansigt med et par kønne øjne, der altid smiler til mig. Tøjet er tidsvarende og smart, og hun går gerne i kjoler, der fremhæver hendes kvindelige skønhed. Brune farver i klassisk plisseret nederdel og en skjorte med diskret men moderigtigt blomstermønster, tilsat et par pumps med passende høj hæl.

Farmor har gerne et silketørklæde snoet nonchalant om halsen, der understreger en dame med klasse og stil.

Min farfar er en statelig herre med pomadehåret strøget tilbage i en elegant bue. Han går altid pænt klædt i klassisk herretøj og gerne med hat for at understrege herren under hatten.

Han ligner en *old school* filmstjerne med sit smalle, markante ansigt, de skarpe og drillende øjne, der ofte har varme og sjove drillerier til mig.

De forkæler mig med klassisk dansk mad, frikadeller med sovs og kartofler, skipperlabskovs og Snøfler i stride strømme.

Om aftenen, når vi har spist, rydder vi op i køkkenet, og farmor laver aftenbakken.

Bakken består af te, franskbrød eller krydderboller, syltetøj og smør.

Vi bærer den ind i deres hyggelige stue med de bløde gulvtæpper, hvor tæerne synker lidt ned i den bløde luv. De mørke, tunge møbler og det mønstrede gulvtæppe i røde, sorte og hvide farver og billederne på væggen af klassiske landskaber i guld eller mørke trærammer. Teakreolen med glaslåger, hvor der står fotografier af os børnebørn.

Vi sætter bakken på sofabordet, der står som en lille ø mellem sofa og TV.

Et sort-hvid-fjernsyn i et brunt møbel af træ med låger foran, som farfar trækker til side, når vi skal se TV. Vi ser isskøjtøløbere, der svæver henover isen i et elegant scenarie med glimmer og pragt, og som kaster sig rundt i dramatiske hvirvler, der indimellem går galt.

Otto Leisner toner frem med sit store smil og opfordringer til at synge eller gætte med på quizzet.

Farmor og farfar fortæller historier om deres ungdom, om hvordan min farmor var for ung til at blive gift, og de måtte have et kongebrev for at få tilladelse, og at farfar var stålsat på at erobre farmors hjerte og giftehånd.

De fortæller historier om min far og min onkel, som der kun er 11 måneder imellem, og al den ballade, de har lavet, og at farfar ofte måtte træde til for at redde dem ud af penible situationer.

Historier, spænding og latter, te og brød bliver indtaget foran TV'et, og det er den bedste tid i verden.

Natten bliver tilbragt i en drømmeseng, der står mellem farmor og farfars senge, og jeg ligger som en smørklat mellem de to vigtigste mennesker i mit liv.

Farmor og farfar er af en generation, hvor adskilte senge er normalt, og deres var stillet op ad hver sin væg med hvert deres sengebord og masser af plads imellem til mig.

Jeg ligger på en udslået drømmeseng i midten og elsker min plads og følelsen af trykthed.

Her kan intet ondt nå mig.

De bor øverst i en lejlighedsejendom på Jydeholmen i Vanløse, hvor opgangen dufter af farmor og farfar. Duften af hjemmelavet mad, og kærlighed.

Vi flytter fra Larsbjørnsstræde på en regnfuld forårsdag, hvor gaden er stille, og damerne er trukket ind i tørvejr på CanCan baren.

Vi skal bo på Amager sammen med min mors veninde og hendes tre børn.

De bor i et hus på en stille vej med parcelhuse og villaer og højt til den blå himmel.

Her er masser af plads mellem husene, og de grønne områder er uberørte, tilgroede og med plads til leg.

Huset, vi bor i, er i ét plan, og udefra syner det ikke af meget med den slidte, røde farve på facaden og et skifergråt tag.

Hoveddøren er tung, når man er lille, og herfra træder man ind i entréen. Et værelse inde til venstre, et badeværelse til højre og fortsætter man ned ad gangen, er der et par værelser, inden gangen knækker og fortsætter ud til køkken og stue.

Huset virker mørkt, selvom der er vinduer i værelserne.

Lugten af slid har sat sig i de tykke gulvtæpper, hvor den grå farve synes at trænge op gennem mine fødder og forplante sig i min mave.

Min mors veninde har to drenge; Knud på 15 er den ældste. Han er mørkhåret, høj og skulende.

Hans lillebror Erik på 12 har et par venlige blå øjne under et krøllet, lyst hår.

Min mor er meget involveret i fagligt og politisk arbejde og er meget sjældent hjemme.

Nina og jeg går stadig på Brønshøj Lilleskole og har nu fået endnu længere til skole. Vi skal gå en kilometer til Sundbyvester Plads, tage

bussen til endestationen på Brønshøj Torv, som tager knap en time, og gå 1 kilometer til skolen.

Når Nina og jeg har fri fra skole og er kommet hjem til huset på Amager, bliver vi ofte mødt af Knud og hans venner.

De er i huset og drikker øl og spiller ølspil, som ofte inkluderer knive.

En dag midt på sommeren kommer vi hjem fra skole og smider vores tasker på det værelse, vi deler, Nina og jeg. Vores mor er ikke hjemme. Hun er til et af sine politiske møder om et eller andet, som hverken Nina eller jeg forstår.

Vi går ud i køkkenet, hvor Knud og nogle af hans venner sidder, drikker og diskuterer højlydt om en lokal pige, de kender.

»Nina og Maria, I skal skride, det rager ikke jer!« Ordene bliver råbt, mens Knud peger mod døren til køkkenet. Vi reagerer ikke hurtigt nok, og pludselig springer han op og løber efter os.

Vi når næsten ud til hoveddøren, men han fanger Nina og trækker hende med sig tilbage til gangen, der løber gennem huset.

»Få fat i et reb!« Kommandoen bliver råbt til en af hans venner, der løber ud og hurtigt finder et tykt reb og giver det til Knud. Grinende binder han det om hendes hals.

I gangen er en ribbe monteret på væggen, og han binder rebet fast så højt oppe, at hun kun lige kan nå det grå, slidte gulvtæppe med tæerne.

Jeg har fulgt hele dette scenarie fra gangen og står helt stille af frygt.

De kigger på mig og vifter mig væk, men jeg bliver stående uden at flytte mig.

Med en trækken på skuldrene sætter de sig ud i køkkenet igen og fortsætter deres ølspil.

Jeg nærmer mig forsigtigt Nina men passer på, for de kan se os fra køkkenet.

Rebet er kraftigt, men jeg forsøger at binde det op, mens jeg holder øje med dem. De ser os ikke, men rebet er bundet for hårdt, til at jeg selv kan binde det op.

Panikken føles som et koldt gys, der løber op ad ryggen på mig og får mine hænder og stemme til at ryste.

»Vil du ikke nok binde hende op?« spørger jeg med rystende stemme ud mod køkkenet.

»Hold din mund,« kommer det drævende fra Knud.

Nina græder stille og kan intet sige, og jeg står ved siden af, grædende og bedende for hendes liv, og trygler dem igen om at slippe hende løs.

Synet af Nina med et reb om halsen og det forpinte og bange udtryk i hendes lille ansigt skærer sig ind i mit hjerte.

Jeg græder og beder for Ninas liv og tigger dem, om de ikke godt vil lade min søster gå.

De råber, at jeg skal blande mig udenom, ellers får jeg tæsk, men jeg bliver stående hos Nina og nægter at forsvinde.

Lyden har nok generet dem, for til sidst kommer en af hans venner og binder hende op. Han hvisker til os, at vi nok skal se at komme afsted og lade dem være i fred.

Jeg griber Nina i hånden, og sammen løber vi ud af huset, ned ad vejen og ud på en af markerne, der støder op til villavejen. I et forladt hus, hvor ruderne mangler og noget af taget er væk, stopper vi og sætter os forpustede op ad en væg.

Nina tørrer sine øjne og næse i sit ærme, mens hun sparker til et par løse sten, der ligger på gulvet.

»Drenge er dumme,« siger hun vredt, mens hun banker sin pegefinger ind i hovedet for at understrege ordene. Jeg nikker tavst og kigger ned på mine skosnuder.

Jeg tænker på, hvor min mor mon er henne.

Vi bliver i det forladte hus resten af dagen, og da det begynder at blive mørkt, nærmer vi os forsigtigt vores eget hus i ly af hække og træer. Lidt derfra kan vi se huset og indkørslen.

Vores mors cykel står lænet op ad huset i indkørslen, så vi ved, at

nu er hun hjemme. Vi ånder lettet op og går stille ind i huset og finder vores mor foran skrivemaskinen på hendes værelse.

Vi fortæller ikke, hvad der er sket, og hun spørger ikke, hvad vi har lavet.

»Nina og Maria, se at få vasket hænder, inden vi skal spise. I er jo møgbeskidte.« Hun peger på badeværelset og vender tilbage til skrivemaskinen.

Der er stille i huset, og Knud og hans venner er forsvundet.

Vi spiser i stilhed som så ofte før, og selvom Nina og jeg ofte laver grimasser til hinanden og udfordrer hinanden i, hvem der kan få den anden til at grine, er der i dag kun stilhed.

»Maria, du har jo snart fødselsdag, og jeg synes, vi skal tage en tur i Tivoli.« Vi retter os op samtidig, spærrer øjnene op og kigger glædestrålende på hinanden. Vi har aldrig været i Tivoli og kun set det udefra, når vi har kigget misundeligt gennem hegnet og set forlystelser og parkens mange lys.

Vi glæder os og kan næsten ikke vente.

Tivoli summer af forårsstemning, og parkens træer er sprunget ud og står med blomster og dufte, der fylder luften med håb og forventning. Overalt er bedene fyldt med blomster i alverdens farver, og springvand sender stråler af rislende koldt vand op i luften, hvor balloner i røde, blå og hvide farver er samlet i et stort bundt, holdt fast af en tålmodig herre.

Kvinder i sommergule kjoler med deres børn i hånden, der peger i alle retninger og jublende beder om lov til at prøve forlystelser, få en ballon eller en kæmpe slikkepind.

Jeg har fået den største is, jeg nogensinde har set, og spist den med velbehag. Mine kinder vidner om, at isen er havnet lige så meget på mine runde kinder som i min mave.

Vi har ikke penge til forlystelser, men det er hyggeligt at gå rundt og kigge på alle de sjove ting, skægge figurer og mange smukke blomster.

Vi ser Harlekin danse på Pantomimeteatret og laver grimasser og akrobatik i spejlsalen, hvor vores kroppe bliver vist i alle størrelser og former.

Det er en dejlig dag og en af de få stunder, hvor min mor smiler.

Dagen efter har vi fri, og min mor er taget til et politisk møde inde i byen.

Nina er på vores værelse, og jeg er på Knuds, hvor jeg er tilskuer til hans leg med kniv.

En leg, hvor man lægger sin ene hånd på bordet med spredte fingre, og i den anden hånd har man en kniv. Det gælder om at ramme ned mellem sine fingre med kniven i en rytme, der går hurtigere og hurtigere. Kunsten er ikke at ramme sine fingre.

Hans værelse er ikke ret stort, med plads til en skibsbriks langs væggen og et lille, vakkelvornet sengebord ved siden af. Der hænger et par rockplakater og billeder af store biler over hans briks, og en tidligere hvidmalet kommode udgør endevæggen ud mod døren.

Værelset er ligesom alt det andet: mørkt med et slidt, gråt gulvtæppe, og intet lys udefra trænger ind.

Jeg sidder på en stol ved siden af bordet og har fulgt med i hans spil, som i dag ikke kostede nogen fingre, men som heller ikke tilfredsstillede hans behov.

Han virker rastløs og irriteret og stirrer på mig med let skulende øjne.

En følelse af fare breder sig i min krop, og jeg vil gerne ud og finde Nina.

Jeg rejser mig fra stolen og går mod døren i et forsøg på at forsvinde ubemærket.

Jeg når kun et par skridt, da en skygge rejser sig bagfra, og en hånd rækker hen over mig og lukker døren i med et hårdt smæk.

Forskrækket snurrer jeg rundt. Han står lige foran og kigger ned på mig med et koldt blik i de skulende øjne.

Jeg når ikke at tænke mere, før han vælter mig ned på gulvet og kigger på mig, mens han begynder at løsne sit bælte i bukserne.

Jeg forstår ikke, hvad det er, han vil, og forsøger at rejse mig fra gulvet, men han skubber mig ned igen.

»Bliv liggende, eller jeg sparker dig.« Stemmen er mørk og kold.

Jeg ligger på det grå gulv og stirrer op i loftet for ikke at se ind i hans kolde øjne og er stiv af skræk. Jeg mærker hans hænder, der begynder at tage fat i min krop.

Han griber mine lår og spreder mine ben.

Hans hænder er hårde, og det gør ondt i mine ben og arme, hvor hans hænder har et fast greb og bevæger sig rundt på min krop.

Jeg hører hans stemme, der hvæser, at jeg skal holde min kæft og lade være med at tude, og jeg mærker, han tager fat i mine ben og klemmer hårdt om dem.

Hans hænder er på mine ben og bevæger sig hårdt og hurtigt op ad låret, og pludselig gør det vanvittigt ondt inde i min krop og min mave.

Derefter bliver alting tåget, og jeg mærker kun smerte mellem mine ben, inde i min krop, i arme og ben og en frygt, der lammer alt.

Jeg græder stille for ikke at gøre ham vred, og jeg vil huske mørket til evig tid.

Jeg vil huske det grå, slidte gulvtæppe, jeg vil huske hans mørke vrede ansigt, jeg vil huske smerten, jeg vil huske angsten, jeg vil huske ham til evig tid, men jeg har glemt, hvor min mor var den dag.

Jeg er lige blevet 7 år.